ГАЗЕТА ЛЬВІВСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ВНУТРІШНІХ СПРАВ

Мій ЛьвДУВС

www.lvduvs.edu.ua
my.lvduvs@gmail.com

№ 13, 2022 рік

Вітаємо першокурсників із початком навчання

Цьогоріч День знань припадає на вельми непростий період у житті нашої держави – до вишів вступають молоді люди, які незабаром мають взяти на себе відповідальність за побудову вільної європейської України після перемоги у війні. А для хлопців і дівчат, які обрали професію поліцейського у такі буремні часи, цей день є по-особливому знаковим. Розповідаємо, як відзначили 1-ше вересня у Львівському державному університеті внутрішніх справ.

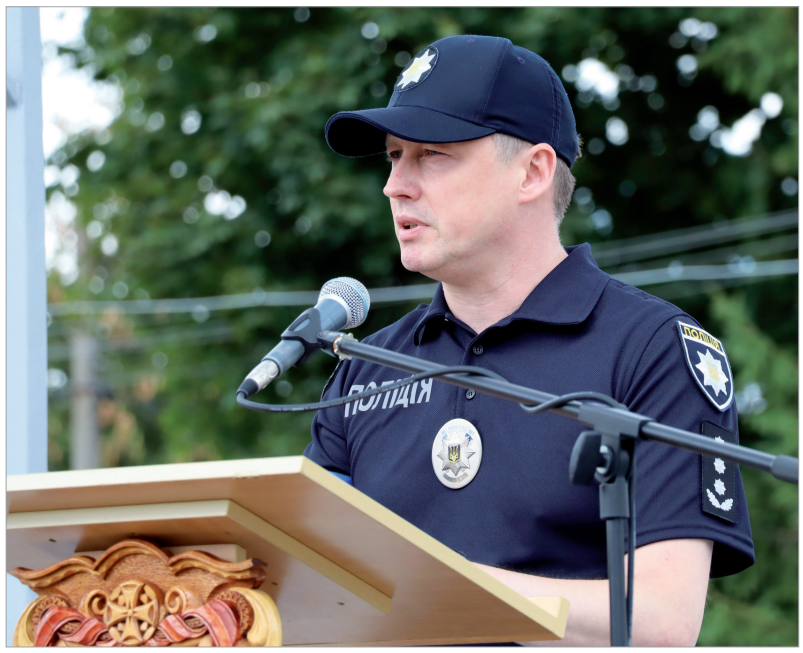

Урочистості розпочалися із вшанування хвилиною мовчання пам'яті усіх героїв, які загинули за незалежність нашої держави. Надалі ректор ЛьвДУВС Роман Благута зачитав першокурсникам вітання з Днем знань від Міністра внутрішніх справ України Дениса Монастирського. «Тільки найсміливіші громадяни – щирі українські патріоти в умовах воєнного стану обирають професійний шлях, пов'язаний із ризиком для власного життя, присвячуючи себе порятунку інших та боротьбі зі злочинним світом і відвертим ворогом нашої держави», – йшлося у привітанні Міністра.

Звертаючись зі своєю промовою до присутніх, Роман Благута наголосив: «Ви обрали нелегкий шлях, проте цей вибір свідчить про вашу зрілість та відповідальність. Університет буде всіляко підтримувати вас на цьому шляху».

Насамкінець протоієрей Василь Ревуцький благословив першокурсників на новий навчальний рік, а після завершення офіційної частини ректор ЛьвДУВС поспілкувався із молоддю у неформальній атмосфері.

За інформацією
Відділу зв'язків із громадськістю ЛьвДУВС,
світлини Марії-Катерини Винарчик

ДОБРІ СПРАВИ

Курсанти доєдналися до встановлення національного рекорду з плетіння маскувальної сітки

Нещодавно у Львові сплели найбільшу маскувальну сітку в Україні. До її виготовлення долучилися понад дві тисячі людей – волонтери, громадські активісти та просто небайдужі громадяни. Взяли участь в акції і курсанти Львівського державного університету внутрішніх справ.

Одна із учасниць – другокурсниця факультету № 1 Лідія Лукасевич. Ще з початку війни дівчина неодноразово долучалася до плетіння маскувальних сіток. «Такі ініціативи завжди об'єднують, адже ми робимо одну велику справу – допомагаємо українським воїнам та наближаємо нашу Перемогу», – зазначила курсантка.

Впродовж двох днів учасникам вдалося сплести понад 2200 м² маскувального матеріалу. Таке досягнення офіційно визнали національним рекордом України. Невдовзі сітки передадуть воїнам на фронт.

Захід відбувся за ініціативи Львівського обласного молодіжного центру й Управління молоді та спорту Львівської обласної військової адміністрації. Акцію провели з нагоди 31-ї річниці Незалежності України.

Галина Лемішко

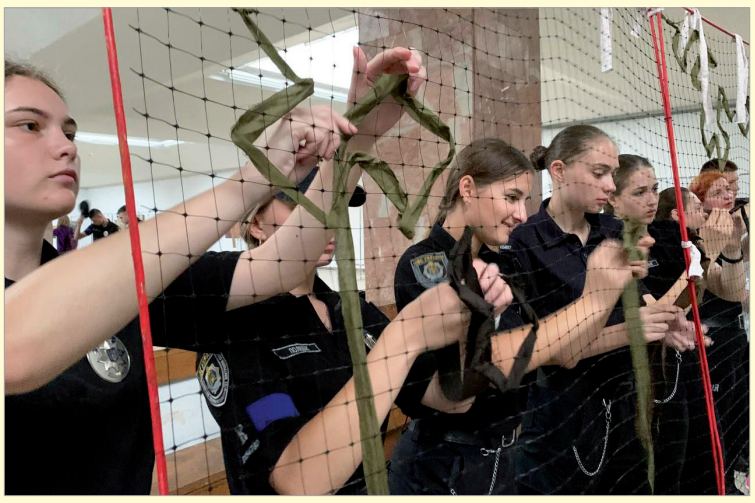

Студентки ЛьвДУВС розпочали реалізацію проєкту, що переміг на всеукраїнському конкурсі

У червні цього року команда університету здобула першість у конкурсі студентських робіт «Дембачення» з проєктом «Озеленення і очищення лісу». Днями відбувся перший етап його реалізації – толока у Лапаївському лісництві. Окрім здобувачів ЛьвДУВС, до події долучилися представники кількох шкіл, коледжів та вишів Львівщини.

За словами авторів проєкту, студенток Інституту права Софії Петрів та Софії Волкової, толока у Лапаївці – це перший крок до втілення їхньої ідеї. «Ми хочемо зробити свій внесок у вирішення суспільно важливої проблеми забруднення довкілля. Першу лісову толоку ми провели вдало. Наступну плануємо у Винниківському лісництві. Згодом розпочнемо роботу над озелененням лісів», – розповідає Софія Петрів.

До події доєдналися студенти та курсанти ЛьвДУВС. Крім того, у толоці взяли участь представники Української академії друкарства, Міжнародного економіко-гуманітарного університету імені академіка Степана Дем'янчука, Фахового коледжу інформаційних технологій Національного університету «Львівська політехніка», Львівського фахового коледжу будівництва, архітектури та дизайну, Ліцею № 1 Зимноводівської сільської ради та Яворівської загальноосвітньої школи.

Нагадаємо, що раніше студентки Інституту права пройшли курс із громадянської освіти «Демократія: від теорії до практики» та створили власні проєкти, що стосувалися різних тем, зокрема, міграції, війни, расизму, екології, протидії домашньому насильству тощо.

З-поміж чотирьохсот робіт у фінал потрапили лише дванадцять. Проєкт «Озеленення і Очищення Лісу» переміг у номінації «Пряма дія року».

Марія-Катерина Винарчик

«Вчасна розмова з другом може вберегти від невиправного», – психолог Павло Чайка

До Всесвітнього дня запобігання самогубствам, який щорічно відзначають 10-го вересня, для курсантів провели зустріч із завідувачем відділення психологічного забезпечення ВКЗ Павлом Чайкою.

Головним предметом лекції у Центрі дозвілля стали причини, проблеми та шляхи запобігання суїцидам. Спікер наголосив, як важливо зараз надавати розголосу цій темі. Адже світова статистика показує, що кожного року близько 800 тис. людей гинуть, вчиняючи самогубства. На жаль, ця кількість не зменшується.

«В економічному розрізі, в арабських чи африканських країнах відсоток суїцидів значно менший, ніж у розвинених країнах Європи та у США. Адже людина може бути дуже освіченою, розвиватися, наприклад, як митець, але все-таки скоїти самогубство. Не до кінця відомо, що саме запускає ці механізми, але ми можемо на це вплинути. Не лише психологи, а загалом суспільство, оточення», – підкреслив Павло Чайка.

Також він розповів вихованцям

ЛьвДУВС про маркери суїцидальної поведінки та індикатори, що свідчать про деструктивні думки.

«Важливим є факт наявності різких поведінкових змін. Життя стає нудним, людина не бачить у ньому сенсу, починає цікавитися темою смерті, роздає цінні речі, прощається з якимись дорогими їй місцями. Зараз, в умовах війни, ми не знаємо чого очікувати від наступного дня, переживаємо втрати, постійні стреси. У багатьох випадках людина може почуватися дезорієнтованою, шокованою, пригніченою», – зазначив спікер.

Насамкінець психолог закликав курсантів не бути байдужими, підтримувати одне одного, адже саме вчасна розмова з другом може вберегти від невиправного.

Редакція газети «Мій ЛьвДУВС» радить: якщо ви помітили у себе чи свого знайомого тривалий пригнічений

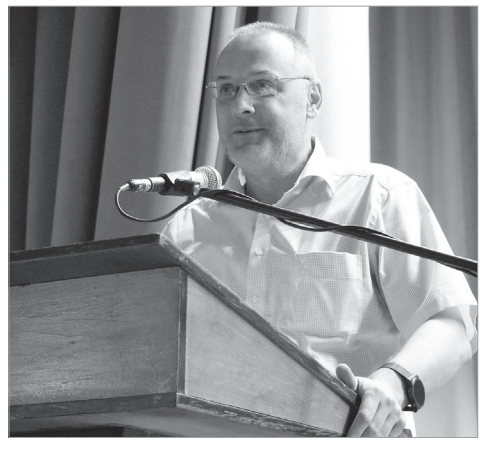

стан, обов'язково зверніться до психотерапевта. Це абсолютно нормально – лікувати депресію, адже вона є серйозною хворобою, а не лише поганим настроєм.

Ганна Бенедюк,
світлини Марти Петрів

Випускник ЛьвДУВС *Тарас Бобанич – Герой України.* Спогади сучасників

24-го серпня цього року Володимир Зеленський посмертно надав звання Героя України Тарасові «Хаммеру» Бобаничу – випускнику ЛьвДУВС, який загинув 8-го квітня у бою поблизу Ізюма. Ми зв'язалися із викладачами й однокурсниками Героя, аби запитати, яким він був в університетські роки.

Тарас Бобанич закінчив юридичний факультет ЛьвДУВС (сьогодні – Інститут права) 2011-го року. Надалі працював у правничій сфері, долучався до багатьох патріотичних організацій, де готував молодь до майбутньої боротьби. Був активним учасником Революції Гідності, а після початку АТО – воював на Донбасі.

У перші дні повномасштабної війни, не вагаючись, поїхав на фронт. Спочатку звільняв від загарбників Чернігівську область, пізніше воював на Ізюмському напрямку. Там героїчно загинув під час виконання бойового завдання, прикривши собою побратимів.

Роман Янович, начальник відділу профорієнтаційної та комунікаційної роботи ЛьвДУВС, раніше – викладач кримінального права:

«Тарас був упевненим і старанним студентом, який завжди мав та захищав власну думку. Ще за університетських часів цікавився історією національно-визвольного руху, читав багато відповідної літератури. Доволі часто ми дискутували з ним на перервах про українську історію та її героїв.

Думаю, вже відтоді він готувався до боротьби. Навряд чи хтось міг припустити, що колись розпочнеться велика війна, але мені здається, що Тарас ще під час навчання був переконаний, що на нього в майбутньому чекатимуть важкі випробування. Тому й працював над собою, пройшов вишкіл, пізніше – виховував молодь у військово-патріотичному дусі. Як Тарас бачив майбутню боротьбу – невідомо, але він передбачав, що вона буде збройною». Бо бачили, як він любить військову історію України.

Він вирізнявся не лише серед хлопців, а й з-поміж усіх однокурсників на потоці. Неодноразово Тарас казав, що ми ще поборемося за нашу незалежність, що Москва не дасть нам спокійно жити, що завжди треба бути напоготові. Тоді ми цього не розуміли, а виявилося, що він увесь цей час мав рацію.

Вже за студентських часів він сформувався як особистість. Змінити його думку про історичні події чи майбутнє України було неможливо – він, наче криголам, твердо стояв на ногах, впевнено рухаючись до поставлених цілей. На першому курсі він був вже наче дорослий чоловік – чесний, справедливий, відповідальний та серйозний.

Тарас ні хвилини не вагався перед тим, як іти на фронт – ані 2014-го року, ні 2022-го. Він хотів бути там, де приносив користь – у гарячих точках, там, де він міг виконати свою роль. Таких людей, як він, я у житті більше ніколи не зустрічала».

Ірина Лемцьо, працівниця 8-го Апеляційного адміністративного суду, однокурсниця:

«Тарас досконало знав українську історію. Траплялося, розповідав на парах про битви, що відбувалися сотні років тому, а викладачі дивувалися, що така молода людина може знати деталі багатьох давніх подій. Одного разу ми з однокурсниками подарували йому на день народження булаву, ним і дуже відповідальним, хоча у колективі міг і пожартувати, підняти всім настрій, допомогти, підстрахувати. Для Тараса ніколи не було проблемою виручити у складній ситуації.

Він був надзвичайно начитаний. Навіть якщо не підготувався до пари як слід, міг отримати хорошу оцінку просто завдяки своїй загальній ерудованості й гострому розуму. Дуже любив історію, часто розповідав про свого дідуся, який був січовим стрільцем.

Юрій Мажак, підприємець, однокурсник:

«Ще у 2006-му році, коли ми починали навчатися на юридичному факультеті, гасло «Слава Україні» вживали нечасто, а Тарас вже його знав і використовував. Патріотизм був його сутністю, він цим горів і прагнув змін. У ньому не було ні краплі фальшу.

Він був вольовим, цілеспрямованим і дуже відповідальним, хоча у колективі міг і пожартувати, підняти всім настрій, допомогти, підстрахувати. Для Тараса ніколи не було проблемою виручити у складній ситуації.

Тарас любив Україну всім серцем і проніс це глибоке почуття через своє життя. Казав, що ми ще побачимо, на що здатні росіяни, але оточення його не слухало й не розуміло. Він знав і відчував, що на нас чекає у майбутньому. Для мене Тарас є взірцем справжнього українця».

Марія Альмес, координаторка магістерської програми Інституту лідерства та управління УКУ, однокурсниця:

«Тарас сильно прагнув справедливості. Він був дисциплінованим та організованим, здавалося, що вже тоді володів духом воїна. На першому курсі ми опановували предмети загального гуманітарного спрямування – історію, філософію, культурологію. На цих парах ми мали змогу дискутувати з викладачами і Тарас дуже добре вмів це робити. Коли йшлося про українську ідентичність та боротьбу за незалежність, він завжди сильно висловлювався.

«Хаммер» був мужнім і стійким, водночас людяним і милосердним – завжди міг підтримати близьких та порадити, як діяти, допомагав будь-коли. Я почувалася за ним, як за кам'яною стіною.

Одне з перших вражень про Тараса – що він людина, створена для чогось великого, здатна віддати життя заради інших. Навіть задовго до Революції Гідності та війни було відчуття, що він готовий піти на таку жертву. Тарас був Героєм, загинув, як герой, і залишиться ним назавжди».

Закінчення на стор. 4

Випускник ЛьвДУВС *Тарас Бобанич – Герой України.* Спогади сучасників

Закінчення. Початок на стор. 3

Оксана Сливка,
методистка курсу:

«Загуглила «Тарас Бобанич» та отримала безліч фотографій мужнього чоловіка з суворим поглядом, спрямованим кудись вдалину. Таким він став вже у зрілому віці, бо у моїх спогадах це високий, худий хлопчина, зі щирими очима та легким усміхом, спокійний та врівноважений, не надто говіркий, людина, яка завжди дотримувала слова. Тарас виконував обов'язки заступника старости і мав авторитет не лише у своїй групі, а й на цілому курсі.

Він загинув, прикриваючи побратимів. Пригадую, ще у студентські часи неодноразово захищав й одногрупників. Траплялося, що всі прогулювали пару, а «відповідати» за це приходили Віра (староста) і Тарас.

Він здобув хороший фах, міг працювати юристом, жити щасливим сімейним життям, як мільйони інших. Але Тарас став одним на мільйон – великим Героєм у боротьбі за Україну».

Таким запам'ятали Тараса Бобанича його викладачі й університетські друзі. Нехай він назавжди залишається у нашій пам'яті вольовим, цілеспрямованим, мужнім, відповідальним, людяним і милосердним. Нехай буде прикладом для наступних поколінь випускників ЛьвДУВС – адже, вшанувавши його пам'ять, мусимо пишатися тим, що колись він навчався у нашому університеті.

Максим Чухліб

Іван Багряний: незалежна Україна як лейтмотив життя

Вихованці ЛьвДУВС здебільшого знають Івана Багряного як письменника, що написав пригодницький роман «Тигролови», – усі читали цей твір у школі. Не кожен, однак, заглядає далі, ніж за стислу біографію Багряного у підручнику з української літератури. Насправді життя цієї людини заслуговує не на одну екранізацію: письменник пережив чимало небезпечного у своїй літературній та політичній діяльності, трансформувавшись зі звичайного радянського літератора в одного з найголовніших борців за українську незалежність у XX столітті. Редакція газети «Мій ЛьвДУВС» підготувала для вас розповідь про не популярні раніше частини біографії Багряного.

Коли на початку 1920-х років непримітний літератор та художник Іван Лозов'яга («Багряний» є псевдонімом) вступав у харківську спілку пролетарських письменників «Плуг», то навряд чи й повірив би, якими карколомними пригодами буде насичене його життя. Адже завдяки своїй нестримній енергії ця людина змогла пережити арешти, в'язниці, концтабори й заслання на Далекий Схід. Пізніше, у розквіті творчих сил, була й співпраця з ОУН, і членство в УГВР, і дипломатична місія країнами Європи. Врешті – створення Української Революційно-Демократичної Партії та навіть посада заступника президента УНР в екзилі. Усвідомити, як усі ці події вмістилися в життя однієї особи, важко. Проте очевидно, що геній Багряного стоїть поруч із найвідомішими борцями за свободу українського народу.

Головною ідеєю – як життя, так і творчості – для Івана Багряного була незалежність України від комунізму. Й сповнення своїх бажань він шукав не лише в написанні творів, які, між іншим, пізніше претендували на Нобелівську премію. Основним інструментом здобуття волі для України в умовах радянської окупації стала політична діяльність Багряного, який пройшов шлях від простого симпатика Організації Українських Націоналістів до одного з лідерів національно-визвольного руху в еміграції.

На початку 40-х років, після Великого терору Сталіна, вектор політичних поглядів Багряного зазнав змін: колишній член «Плугу» й «МАРСу», що, повернувшись з таборів, тихо жив у рідній Охтирці, у 1941-му вирішив налагодити зв'язок із націоналістичним підпіллям. Тоді для письменника все розпочалося з роботи у мельниківських часописах «Нова Україна» й «Голос Охтирщини», що друкувалися у Харкові під час німецької окупації.

Після хвилі арештів мельниківців і згортання націоналістичної лінії газет, Багряний «познайомився» з бандерівцями, з якими співпрацював аж до кінця війни, – тоді це було єдиною можливістю досягнути того, чого він так прагнув.

Пізніше, переїхавши на Захід України й маючи за плечима таємничі роки, проведені у волинських лісах, а також досвід створення ідеологічних матеріалів (антибільшовицьких і антинацистських листівок, карикатур, віршів та пісень), Багряний відмовився від співпраці з націоналістами. Він виконав свою роль і зробив усе для того, щоб допомогти головній українській силі зрости в часи війни. Проте період вимушеної жорстокості минув, і після капітуляції Німеччини письменник перестав бачити в Організації засіб досягнення особистої мети – створення незалежної України з демократичним устроєм і використанням спадщини УНР. У розмовах із колегами Багряний палко доводив, що нова доба, яка настала після Другої світової війни, вимагає створення всеукраїнської ідейно-політичної сили. ОУН, сформована в інший час, у вужчих локальних умовах, уже не нею бути.

Наступною можливістю долучитися до здобуття незалежності для Багряного стала співпраця з УГВР (Українською Головною Визвольною Радою), з членами якої він пройшов довгий шлях країнами Європи. Учасники організації мали на меті донести до Заходу те, що в Україні відбувається національно-визвольна боротьба. Виконавши обов'язок і в УГВР, Іван Багряний оселився в Німеччині, де створив власну Українську революційно-демократичну партію.

Ознайомившись з такою розмаїтою біографією, можна зрозуміти, звідки Багряний здобував енергію – його основним джерелом стала ідея, якою він був щиро захоплений. Прикро, але в наш час ми знаємо його лише як «ще одного українського письменника», автора «Тигроловів» та «Саду Гетсиманського». Натомість він заслуговує на звання одного з найвідданіших борців за українську незалежність.

Максим Чухліб

Мій ЛьвДУВС
Газета Львівського державного університету внутрішніх справ

Засновник і видавець – Львівський державний університет внутрішніх справ.
Свідоцтво про державну реєстрацію ЛВ № 1377/631-ПР від 29 грудня 2021 р.

Редакційна колегія:
Василь Франчук, Галина Лемішко, Максим Чухліб, Галина Шушняк.

Вартість часопису:
на рік – 154 грн 00 коп.
на шість місяців – 84 грн 00 коп.
Оплата за приймання передплати:
на рік – 22 грн 00 коп., на 6 місяців – 14 грн 00 коп
Часопис виходить двічі на місяць.
Передплатний індекс 91301.

Банківські реквізити:
ЛьвДУВС, р/р UA 708201720343110002000000729
UA868201720343101002200000729
в Банк – Державна казначейська служба України,
код ЄДРПОУ 08571995, ІПН 085719913041,
св. платника ПДВ № 17864231.

Адреса редакції:
79007, м. Львів-7, вул. Городоцька, 26.
my.lvduvs@gmail.com
Зверстано у часописі «Мій ЛьвДУВС».
Віддруковано у ТзОВ «Простір-М».
Підписано до друку 12.09.2022 р. Ціна договірна.
Наклад 1521.